

# הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה  
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

## היתרון שבחינוך ד"ר מרדכי ריין

גופי. בשלב מסוים עלתה בי המחשבה, "מדוע אני כל כך מודאג ממה שהרבי יחשוב עלי? האם לא אמור להטריד אותי יותר מה חושב עלי הקב"ה?"

ברור לי שעצם המחשבה על אודות נוכחותו של הרבי היא שהובילה אותי למסקנה הזו, וחשתי הכרת תודה לרבי על שעורר בי את התובנה החשובה הזו בכל הנוגע למשמעות של יראת ה', של יראת שמים אמיתית.

כאשר נקראתי להיכנס אל חדרו של הרבי העליתי בפניו את האפשרויות השונות להתפתחות המקצועית שלי. סיפרתי לרבי על ההצלחות שהיו לי בתחום החינוכי, ומאידך על המשיכה שחשתי לעסוק בתחום הטיפולי, וביקשתי לדעת מהי דעתו לגבי פיתוח קריירה בפסיכולוגיה לעומת חינוך.

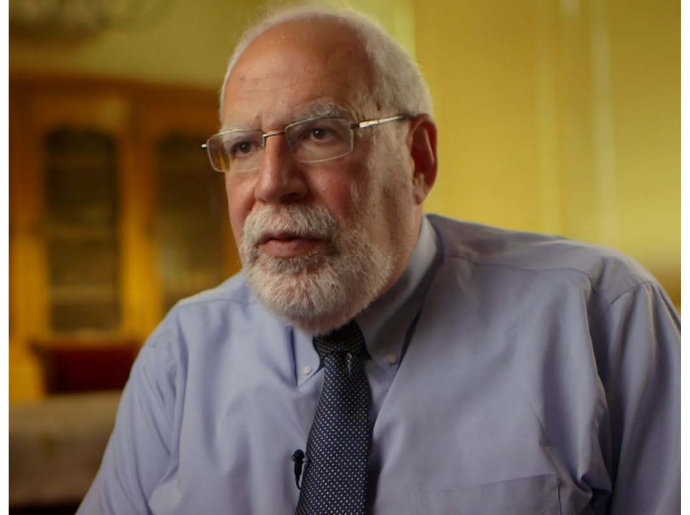
הרבי הביע את דעתו בבירור לטובת חינוך. הוא מנה שני נימוקים עיקריים: האחד, שהפסיכולוג על פי רוב מתעסק בחולי רגשי מסוג זה או אחר, לעומת זאת, בתור מורה תהיה לי האפשרות לכוון את תלמידיי לאורח חיים בריא ונכון. הוא הזכיר שהתורה מכונה "עץ חיים", וכך על ידי הכוונה לאורח חיים בריא מלכתחילה, ניתן למעשה למנוע היווצרות של הרבה מהבעיות הרגשיות בהמשך הדרך.

זאת ועוד, גם אם משהו סובל מבעיה רגשית או נפשית המחייבת טיפול פסיכולוגי, הרי המחנך הוא זה שיוכל לזהות את הבעיה כבר בגיל רך, ולהפנות את תשומת לב ההורים לכך, כדי שהילד יקבל את העזרה הדרושה.

זו הייתה השקפתו של הרבי. הוא לא ניסה לכפות עלי את דעתו בכוח או להורות לי מה לעשות, אלא רק שיתף אותי בדעתו בנושא, בבחינת עצה טובה.

בפועל, לא שמעתי לעצתו. נהייתי פסיכולוג ואני מקווה שהייתי לעזר ללקוחותיי לאורך השנים, אולם לא פעם יצא לי להרהר כי מוטב היה אילו הייתי בוחר במסלול שהרבי המליץ לי - המסלול של חינוך יהודי. אולי הרבי ידע כבר אז עד כמה אני אקח ללב את הבעיות של המטופלים שלי, ועד כמה הייתי מאושר יותר כעת אילו הייתי נכנס לעסוק בתחום החינוך.

כיום, בעצתם של כמה ידידים חסידי חב"ד שגם הכירו את הרבי, אני מתכוון לתקן את המצב הזה; אני ואשתי התחלנו במיזם של הדרכת הורים, שבו אנו נשתמש בכלים פסיכולוגיים כדי לסייע להורים לחנך את ילדיהם.



כשהייתי בן עשרים ואחת, לאחר שסיימתי את לימודי בשיבה יוניברסיטי, החלטתי להצטרף לקבוצת חברים שתכננה לנסוע לארץ ישראל כדי להקדיש כשנה ללימוד תורה שם, בשיבת "הר עציון".

לפני כן, נסעתי לרבי כדי לבקש את ברכתו, ובמהלך אותה יחידות גם ביקשתי את עצתו בנוגע לבחירת מסלול מקצועי להמשך. מאוד התעניינתי בפסיכולוגיה, מאחר שאחי הגדול בחר במסלול זה, אולם, שקלתי גם התמחות בתחום של חינוך יהודי, מאחר שאהבתי מאוד ללמד ילדים וגם חוויתי הצלחות בתחום ההוראה במהלך שנות לימודי כסטודנט.

היה זה במהלך קיץ תשל"ד (1974), הפגישה שלי נקבעה לסביבות השעה שתיים בלילה, והגעתי ל-770 זמן מה לפני השעה היעודה. מאחר שייחסתי חשיבות רבה לפגישה זו, רציתי להתכונן לקראתה כראוי, והתיישבתי בבית המדרש לומר פרקי תהלים.

תוך כדי אמירת התהלים, נזכרתי בסיפורים ששמעתי על אודות המקובל הנודע מהמאה השש עשרה, רבי יצחק לוריא - האר"י ז"ל, שיכול היה רק להביט במצחו של אדם ולדעת הכל עליו ועל מעשיו, הטובים והלא טובים. עלה בדעתי שייטכן שכך הדבר גם אצל הרבי, והמחשבה הזו גרמה לי להתחיל לרעוד; ממש נתקפתי יראה איומה, ובמשך מספר דקות לא יכולתי להפסיק לרעוד בכל

«

אחד מהם הוא טוב ומועיל, ולכן תרגיש חופשי לבחור איזה מהם שתעדיף - שניהם יכולים להתאים".

התשובה שלו, שנאמרה בחיך רחב, פוגגה את כל המתח שחשתי קודם לכן. חיכתי חזרה, ונהייתי מהחמימות ומהעידוד שהוא הקרין.

הוא לא זלזל בכל העניין, אבל, מתוך רגישות מופלאה למתח וללחץ שהייתי נתון בו, הוא בהחלט הצליח להקל עלי באותו רגע. הוא לא הזכיר בכלל האם הוא מסכים או חולק על אותו רב בארץ ישראל שקבע את אותה תחזית קודרת, אף שיש לי חשד שהוא אישית התנגד לגישה זו. אך, במקום זאת, הוא הרעיף עלי שפע של ברכות - להצלחה לרגל הנישואין, ולהצלחה בחיינו המשותפים, לאושר, לילדים, ועוד.

נכנסתי אל הרבי שבר כלי, ויצאתי ממנו אדם מאוד מאוד מאושר.

אני חש הכרת תודה עמוקה על הזכות שהייתה להיות בקשר עם הרבי ולזכות להדרכה ולהכוונה שלו באותם צמתים חשובים בחיי. אני באופן אישי חש געגוע עמוק לרבי. הוא היה אדם נפלא ומנהיג דגול, מסוג האנשים שכלל ישראל כה זקוק להם, היום יותר מתמיד.

*ד"ר מרדכי רייך הוא פסיכולוג. הוא מתגורר באפרת עם אשתו וחמשת ילדיהם. הוא רואיין בביתו בחודש סיון, תשע"ה (2015).*

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

## השבוע לפני:

**< תשט"ו (1955) —** במענה לחסיד הרב רפאל כהן, שהתלונן על כך ש"אין לו על דבר מה לכתוב", השיב הרבי כי "מובן הצער ממצב כזה... אשר בו בזמן שבכל שעה יש ובנקל לפי ערך לפעול בכלל, ובפרט באה"ק ת"ו עתה, בהפצת המעיינות חוצה, נוסף על החזקת היהדות בכלל, הנה עשיריות ואולי עוד יותר מאנ"ש ומהם גם תמימים שזכו שרבותינו הק' השקיעו בהם כוחות על מנת שיהיו נרות להאיר, יושבים בחיבוק ידיים, ו"מחכים" להתעוררות מבחוץ... ובוודאי הגמור אשר גם בעיני בשר רואים שמאות מתלמידי הישיבות ובני ישראל בכלל צמאים ומשתוקקים שיראו להם את האמת, כי כבר נוכחו גם הם לדעת, אשר הצד האחר, או בלשון המורגל הסטרא אחרא וכל ענייניה, אין לה מציאות ואין לה קיום"<sup>1</sup>.

1 אגרות קודש, כרך יא, עמ' 317

אני אולי אחד האנשים הבודדים שלא נשמעו לעצתו של הרבי. הלוואי והייתי מציית לדבריו כבר אז. מצד שני, ייאמר לזכותו שהוא לא אמר לי את הדברים בתקיפות, ולחלוטין איפשר לי לקבל בעצמי את ההחלטה. אני חש הכרת תודה גם על כך.

החלק החזק ביותר באותה יחידות מבחינתי היה כאשר ביקשתי מהרבי ברכה לקראת נסיעתי המתוכננת לארץ ישראל, ברכה שלמעשה הרבי לא העניק לי. במקום זאת, הוא שאל אותי האם אני מכיר את פרטי דיני המצוות התלויות בארץ - כמו תרומות ומעשרות, שמיטה, וכדומה. עניתי בגמגום, לא רציתי לענות בשלילה, אולם למען האמת לא ממש ידעתי את ההלכות הקשורות בכך.

הרבי הציע שאקדיש זמן ללימוד מסודר של ההלכות, ואף הפנה אותי לספרים מתאימים. עוד הוסיף הרבי ואמר: "ארץ ישראל קדושה ביותר, והיא קולטת רק את מי שהתכוון לקלוט בעצמו ולקבל את הקדושה הזו". אחר כך הרבי בירך אותי בבריאות ובהצלחה, ורק אחרי שיצאתי מחדרו קלטתי פתאום שלמעשה הוא לא בירך אותי בקשר לנסיעה שעליה ביקשתי את ברכתו.

בסופו של דבר, לא התאפשר לי לנסוע לארץ כמתוכנן. ימים ספורים לאחר אותה יחידות עבר אבי התקף לב. נאלצתי להתעכב בבית במשך כחצי שנה כדי לסייע לאמי לטפל בו. רק אחר כך יכולתי לנסוע, ולמדתי תורה בישיבה בארץ במשך כשנה וחצי.

במהלך אותה תקופה גם באתי בקשרי השידוכין. אולם, כאשר הודעתי לרב מסוים שעמו הייתי בקשר על דבר השידוך, ואחרי שסיפרתי לו את שמה של כלתי, הוא אמר כי החישוב המספרי של שמותינו מצביע על בעייתיות מסוימת. לפי הערכים הגימטריים שהוא חישב, אמר לי אותו רב, ייתכן שלא נצליח לחוות מערכת יחסים מאושרת ומאוחדת. הוא המליץ שאחד משנינו יקח על עצמו שם נוסף, וכך ישתנה הערך המספרי.

נושא זה הטריד אותי קשות בשעה ששכתי לארצות הברית, והחלטתי ללכת לפגוש את הרבי. רציתי לשתף אותו בבשורה על אודות השידוך, ולבקש את ברכתו. כמו כן, רציתי לקבל את עצתו בנושא בעיית השמות.

כאשר נכנסתי אל הרבי, המתח שבו הייתי נתון השתקף היטב ככל הנראה בתווי הפנים שלי. הייתי ממש אכול דאגה מכל הנושא הזה.

אולם, כאשר שיתפתי בכל הסיפור הזה את הרבי, הוא פשוט חייך. הוא שאל אותי, "כמה שמות יש לך?"

"אחד", עניתי, "מרדכי".

"וכמה שמות יש לכלתך?", שאל הרבי.

"שניים - סימה אסתר", אמרתי.

"אם כן, האם לדעתך יהיה זה הוגן שלה יהיו שלושה שמות ולך רק אחד? אני מציע שתיקח אתה על עצמך שם נוסף".

בעקבות כך שאלתי את הרבי איזה שם עלי לקחת. אמרתי לו כי אותו רב מארץ ישראל הציע "מנחם" או "מנשה".

"ובכן", אמר הרבי, "תוכל לבחור איזה מבין השניים שתרצה. כל

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015